

Hồi 59

Âm Mưu Thâm Hiểm

C

hàng đảo mắt nhìn quanh động đá.

Thì ra bên trong động này không phải là một hang núi chật hẹp, mà là một vạt đất tròn chừng bốn năm trượng, xung quanh được vách đá bao bọc.

Vách đá dựng đứng, càng lên cao vòng vách càng thu hẹp lại, lộ một khoảng trời xanh độ bằng miệng giếng. Khung cảnh giống như công trình của bàn tay nhân tạo vậy.

Trời đã đứng bóng, ánh sáng chiếu vào trong động soi rõ cảnh vật.

Mã Quân Vũ đưa mắt nhìn xung quanh, như tìm một người nào, rồi đột nhiên nhảy đến bên Tô Hùng, nói:

- Tô huynh! Lâm sư tử của tôi hiện có mặt trong động này chăng?

Tô Hùng nhếch mép cười, nói:

- Sau khi tôi cùng nàng đến đây, thì tôi đi tìm Vũ huynh ngay, và tôi có hẹn với nàng sẽ gặp lại nhau ở đây...

Mã quân Vũ nghe nói sững sờ, tiếp lời Tô Hùng:

- Sao? Thế bây giờ sư tử tôi đâu rồi?

Tô Hùng đáp một cách mơ hồ:

- Có lẽ nàng chờ chúng ta lâu quá, chịu không nổi nên bỏ đi đâu rồi.

Mã Quân Vũ thấy không xong, liền nhảy vào nhà đá, chỉ thấy bốn bề vách đá bao bọc, gian phòng vắng tanh, chẳng thấy tăm dạng Lâm Ngọc Bích đâu cả.

Gian nhà đá rộng độ hai gian phòng, kê bên một góc núi. Trong phòng có trải một vạt cỏ mềm, xung quanh được quét dọn sạch sẽ, chứng tỏ đã có người lưu trú ở đây...

Vừa lúc đó Tô Hùng ở bên ngoài gọi vọng vào:

- Vũ huynh! Có lẽ nàng đợi lâu quá và đói bụng nên đi tìm đồ ăn. Chúng ta hãy tìm quanh đây xem có gặp không rồi sẽ tính sau.

Mã Quân Vũ chợt nhớ lại lúc đi đường chàng có gặp ba xác chết, lòng sinh ra sợ hãi, thầm nói:

- Không chừng sư tử đã gặp nhiều kẻ hung ác và bị bọn họ hạ độc thủ rồi.

Vừa đến bên ngoài, chàng thấy Tô Hùng đang cười vui vẻ, đút kiếm vào bao nói:

- Nàng đã đến một ngày một đêm mà vẫn chưa thấy chúng ta đến đây, dĩ nhiên nàng phải sốt ruột lắm. Nếu không phải nàng đi tìm thức ăn quanh đây, thì chắc nàng đến Bạch Vân Hiệp tìm chúng ta rồi.

Vẻ mặt buồn bã. Mã Quân Vũ nói khẽ:

- Tôi cũng hy vọng như vậy! Mong sao nàng khỏi gặp những chuyện không may...

Tô Hùng chấn an nỗi lo âu trong lòng Quân Vũ:

- Vũ huynh cứ an tâm, võ công của nàng nào phải kém gì đâu. Cho dầu có gặp cao thủ võ lâm, thì cũng phải có dấu tích để lại. Nhưng tôi đã quan sát kỹ quanh đây, chẳng thấy gì khả nghi cả!

Một ý niệm vừa loé lên trong óc Mã Quân Vũ, chàng cười nói:

- Tôi có mấy lời muốn nói, nhưng nếu có gì trái ý Tô huynh thì cũng xin Tô huynh chớ quan tâm lắm nhé!

Tô Hùng hơi giật mình, nhưng liền trấn tĩnh ngay, mỉm cười bảo:

- Mã huynh có việc gì xin cứ nói tự nhiên, tôi xin bình tâm lãnh ý.

Mã Quân Vũ thở dài nhẹ nhẹ rồi nói:

- Lâm sư tỷ tôi luôn luôn được tam sư thúc yêu mến, không hiểu vì lẽ gì nàng liều thân phạm phải giới luật võ lâm, phản bội sư môn, bỏ chạy xuống núi? Tô huynh kết bạn với nàng, nhất định được lòng yêu mến của sư tỷ tôi. Như thế chắc là nàng đã bày tỏ tâm sự cho Tô huynh nghe.

Ngừng một lát chàng tiếp:

- Tôi biết hỏi lời này có hơi quá đường đột, nhưng thực lòng tôi chẳng có ý gì trách vấn Tô huynh cả mà chỉ muốn tìm ra những ẩn khúc trong đó thôi.

Tô Hùng thầm giật mình lo ngại, nhưng mặt hấn làm ra vẻ bình tĩnh, khe khẽ cười tiếp lời Quân Vũ:

- Mã huynh muốn tìm hiểu ẩn khúc bên trong. Phải chăng là có hoài nghi cho tôi xúi giục nàng bội ly sư môn?

Mã Quân Vũ nghiêm mặt nói:

- Thật thì tôi không có ý nghi ngờ gì Tô huynh cả. Nhưng nếu có thì tôi cũng chẳng trách cứ gì Tô huynh. Tôi chỉ thắc mắc vì đâu Lâm sư tỷ tôi trưởng thành từ trong gia đình Côn Luân, đối với môn qui giới luật của môn phái dĩ nhiên phải thuộc nằm lòng. Trong hành động bội ly sư môn này thật là vô lý. Cho nên....

Đôi mắt Tô Hùng đầy sát khí. Hấn gằn giọng ngắt lời Quân Vũ:

- Nói như vậy đối với hành động rời bỏ sư môn của Lâm Bích Ngọc, Mã huynh cảm giận tôi lắm phải không?

Mã Quân Vũ như không biết đến cử chỉ hần học của Tô Hùng. Chàng thở dài bảo:

- Ân nghĩa của sư đạo, đâu có thể bội phản như vậy.

Chàng ngâm nghĩ một lúc rồi lại tiếp:

- Tuy tôi nhận thấy sư tử tôi làm như vậy là sai lầm, nhưng tôi chẳng oán hận gì nàng, lại còn mong làm sao cho nàng được giảm tội, cầu xin tam sư thúc xá tội cho nàng một lần, để cho nàng được trở về với sư môn.

Tô Hùng ngược mặt cười một cách lạt lẽo, nói:

- Mã huynh có ý nghĩ hay lắm. Nhưng tôi còn nghi ngờ chẳng biết Mã huynh có dám vì nàng mà chịu tội với sư môn chăng?

Suy nghĩ một chốc, Mã Quân Vũ nghiêm mặt đáp:

- Đúng thế! Việc lớn như vậy tôi nào tiếc thân chẳng giám chịu tội. Tôi chỉ sợ không đủ sức làm cho Tam sư thúc chấp thuận. Nhưng có lẽ tôi sẽ nhờ Bạch cô nương thay thế tôi mà cầu xin Tam sư thúc thì chắc là được.

Tô Hùng im lặng một lúc lâu mới lên tiếng:

- Việc này tôi chẳng có ý kiến gì cả. Mã huynh cứ tự đi hỏi ý Lâm Ngọc Bích. Nếu nàng chịu nghe lời phải trái của Vũ huynh mà trở về với sư môn, dĩ nhiên tôi rất mừng cho nàng. Nhược bằng nàng chẳng chịu theo lời Vũ huynh, thì đó là công việc riêng của quý phái, không ai có quyền can thiệp vào.

Mã Quân Vũ nhận xét lời nói của Tô Hùng hình như hẩn chẳng quan tâm gì đến Lâm Ngọc Bích cả. Chàng thắc mắc lắm nhưng không tiện nói ra, nghĩ thầm:

“Qua thái độ hờ hững của Tô Hùng, hình như đối với sư tử ta, hẩn chẳng có chút gì vương mắc trong tình yêu trai gái. Việc này xem ra có lẽ tự ý sư tử ta hành động cả. Ta không nên nghĩ quấy cho người khác.”

Thốt nhiên, chàng sinh ra hối hận, thở dài nói:

- Khi nãy tôi vì quá lo âu cho sư tử nên thiếu suy nghĩ, đã nói những lời làm phiền lòng Tô huynh! Xin Tô huynh bỏ qua cho những lỗi lầm ấy của tôi.

Tô Hùng gượng cười nói:

- Đáng lẽ tôi không nên kết bạn với Lâm Ngọc Bích, để tránh cho Mã huynh hoài nghi đáng tiếc.

Mã Quân Vũ vốn có ý muốn hỏi Tô Hùng tại sao biết chàng ở Bạch Vân Hiệp mà tìm đến, nhưng vì bàn việc Lâm Ngọc Bích bội ly sư môn, làm Tô Hùng có thái độ gắt gỏng nên chàng không tò mò nữa, mỉm cười, nói:

- Chúng ta ra ngoài kia quanh quẩn tìm....

Chàng nói chưa dứt lời, thoát nghe có tiếng chân vọng đến. Tô Hùng vội kéo tay Mã Quân Vũ, khẽ bảo:

- Hãy mau ẩn nấp vào động.

Mã Quân Vũ còn đang ngơ ngác thì Tô Hùng đã kéo chàng nhảy hẫng vào trong.

Hai người vừa khuất trong thạch thất, thì có một bóng người dừng bước trước miệng hang. Người mới đến mặc áo dài, râu trắng như cước, tay cầm gậy trúc...

Thì ra đó là Đỗ Duy Sinh, Chưởng Môn phái Hoa Sơn. Sau lưng Đỗ Duy Sinh còn có một đạo nhân bận áo bào xám, râu đen dài tới ngực, vai mang trường kiếm. Đạo nhân này khoảng chừng năm mươi tuổi.

Đỗ Duy Sinh vừa dừng bước lại đã cất tiếng cười to, nói với đạo nhân theo sau:

- Đạo huynh đến thật đúng lúc. Tôi đã có bàn qua với người Chưởng Môn phái Tuyết Sơn Đăng Lôi và đã được Đăng huynh chấp thuận. Nếu như đạo huynh cũng đồng lòng chấp thuận thì hay lắm...

Nói đến đó, lão cười ha hả rồi tiếp:

- Bây giờ thực lực của chúng ta có thể hơn Thiên Long Bang rồi. Chuyện Quy Nguyên Mật Tập ra đời có thật hay không, không hại gì đến việc làm của ta. Ta có thể thừa cơ hội này diệt trước những người của Thiên Long Bang đến.

Đạo nhân áo xám mỉm cười nói:

- Đỗ huynh kinh nghiệm giang hồ bao nhiêu năm, tất nhiên lời nói của Đỗ huynh là khuôn vàng thước ngọc. Bần đạo đâu dám chẳng nghe theo. Mấy năm nay Thiên Long Bang khuếch trương thế lực, thiết lập các phân cuộc khắp nơi. Coi bộ chúng có ý muốn tiêu diệt các phái võ lâm, chiếm ngôi bá chủ giang hồ.

Đạo nhân áo xám nói đến đó thì ngẩng mặt lên thở dài một tiếng, rồi quay lại hỏi Đỗ Duy Sinh:

- Bần đạo nghe phong phanh Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải chuẩn bị mời võ lâm cứu đại môn phái họp về Kim Bắc, tổ chức Thiên Long Bang để tỷ võ phải không? Đã hai mươi năm bần đạo không lai vãng giang hồ, không ngờ tình thế võ lâm biến đổi quá nhiều như vậy.

Đỗ Duy Sinh cười nói:

- Việc Thiên Long Bang mời chín đại môn phái lớn chúng ta tỷ võ phân ngôi thứ, chính tôi cũng có nghe. Những phen cuộc chủ cũng như môn hạ của Thiên Long Bang còn truyền rao khắc Đại Giang Nam Bắc việc đấu kiếm phân ngôi ấy, nên hiện giờ những nhân vật võ lâm không ai không biết đến.

Trong khi nói chuyện, hai người dần dần bước thẳng đến thạch thất, nơi Quân Vũ và Tô Hùng đang ẩn. Chẳng mấy chốc Đỗ Duy Sinh và đạo nhân áo xám đã đứng trước cửa.

Mã Quân Vũ đảo mắt nhìn quanh thạch thất, thấy chẳng có nơi nào có thể ẩn núp được. Chàng thầm lo nếu hai người kiavào thạch thất, phát giác ra chàng và Tô Hùng thì họ sẽ cho là chàng nghe lén công việc của họ thì tránh sao khỏi sự xô sát. Mã Quân Vũ hướng mắt nhìn Tô Hùng, thấy hắn đã vận khí toàn thân, chuẩn bị tấn công bất ngờ nếu hai người kia bước vào nhà đá. Ở vào tình cảnh này, Mã Quân Vũ chẳng làm sao hơn. Chàng phải ngậm ngậm vận khí lực, sẵn sàng tấn công hai người mới đến...

Nhưng tiếng chân bước bên ngoài đột nhiên ngừng bật.

Rồi, có tiếng Đỗ Duy Sinh quát hỏi:

- Ai Đó?

Tiếng hét của Đỗ Duy Sinh chưa dứt, thì từ xa một chuỗi cười sang sảng đưa đến. Chỉ trong chớp mắt, tiếng cười ấy đã dừng ngay trước thạch thất.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả, nói;

- Đẳng huynh thật là có số may! Để lão phu giới thiệu cho huynh một người bạn. Gặp được người ấy thật là ngàn năm một thuở.

Lúc ấy Mã Quân Vũ và Tô Hùng đứng nép lưng vào sát vách đá, cố giữ im lặng, chẳng dám thở mạnh vì sợ các người kia phát giác ra được.

Hai người im lặng đứng yên trong thạch thất, chẳng có cách nào thấy được hình dáng những người bên ngoài. Nhưng nhờ nghe được tiếng nói của các người ấy, hai người có thể phân biệt hành tung của mấy người bên ngoài.

Bên ngoài người mới đến cười khan mấy tiếng, nói:

- Vị đạo huynh này, không biết có phải là Chưởng Môn phái Điểm Thương, danh xưng Phiêu Thiên Nhạn đạo trưởng?

Đạo nhân áo xám mỉm cười nói:

- Không dám! Tục danh của bản đạo là Hạ Vân Phong. Nhờ các bạn trong võ lâm yêu mến, tặng cho cái hiệu Phiêu Thiên Nhạn ấy. Còn huynh đài có phải là Chưởng Môn phái Tuyết Sơn, được gọi là Bạch Y Thần Quân Đẳng Lô, danh trấn giang hồ mấy chục năm nay?

Đẳng Lô lại cười khan hai tiếng, nói:

- Đa tạ đạo huynh! Lão phu tài hèn sức mọn đâu đáng đạo huynh quá khen như vậy.

Đỗ Duy Sinh cười ha hả nói:

- Hai vị khỏi khiêm nhường như thế làm gì cho thêm khách sao. Hạ đạo chưởng sau khi nhận làm Chưởng Môn phái Điểm Thương thì rất ít khi đi lại giang hồ. Đẳng huynh cũng không thường rời khỏi Giang Nam. Lần này, không hẹn mà gặp thật là quý lắm. Chỉ tiếc là nơi rừng sâu núi thẳm này không có chỗ làm tiệc để kính chúc hai vị. Thật là điều ân hận!

Phiêu Thiên Nhạn Hạ Vân Phong mỉm cười, tiếp lời Đỗ Duy Sinh:

- Đỗ huynh có cảm tình nồng nhiệt như thế, bản đạo xin thành tâm cảm tạ! Lần này bản đạo đến đây là có ý muốn xem Qui Nguyên Mật Tập tương truyền đã mấy trăm năm, ghi chép những võ công gì mà có thể khiến các bạn trong võ lâm si mê như thế? Luôn tiện bản đạo cũng đi thăm Tô Bằng Hải, giúp hai vị sư đệ đòi món nợ.

Đỗ Duy Sinh nghiêm mặt nói:

- Không phải lão phu có ý ca tụng uy phong của Thiên Long Bang, nhưng Hạ đạo trưởng tuy có võ công tuyệt thế, cũng sợ có thể đơn thân xông vào trọng địa Thiên Long Bang ở Kim Bắc được. Đừng kể gì số môn hạ đông đảo của Thiên Long Bang, chỉ nói về mấy phen cuộc chủ của Ngũ Kỳ Hồng, Lam, Hoàng, Bạch, Hắc, mỗi người đều là quái kiệt lừng danh trên giang hồ, cũng đủ gây khó khăn cho Hạ đạo trưởng rồi.

Hạ Vân Phong cau mày hỏi:

- Nếu thế thì bản đạo không nên viếng Tô Bằng Hải sao?

Đỗ Duy Sinh mỉm cười nói:

- Hai tay khó chống lại bốn tay, nhà một cột làm sao vững được. Hạ đạo trưởng một mình xông vào Thiên Long Bang, không khác gì đưa thân vào miệng cọp. Thiên Long Bang mười mấy năm nay cố tâm thiết kế, luôn luôn tìm tòi những phương pháp chống lại với người trong cửu đại môn phái chúng ta. Hạ đạo trưởng đơn thân vào nơi nguy hiểm đó, thì thật đúng với ý nguyện của họ. Nếu chẳng may sa vào bẫy rập của chúng, mãnh hổ nan địch quần hồ, không những Hạ đạo trưởng thiệt thân một cách không đúng chút nào, mà sau này khi tử võ, Thiên Long Bang còn được giảm bớt một kinh địch lợi hại. Không biết Hạ đạo trưởng thấy mấy lời của lão phu có đúng lý hay không?

Hạ Vân Phong chưa kịp lên tiếng thì Đằng Lôi đã đằng hắng một tiếng, cười nói:

- Ý kiến của Đỗ huynh rất hay, lão phu lấy làm phục vô cùng.

Hạ Vân Phong nghiêm mặt liếc nhìn Đằng Lôi rồi nói:

- Theo ý kiến của Đỗ huynh thì bản đạo phải làm thế nào?

Đỗ Duy Sinh vuốt râu cười, nói:

- Thiên Long Bang luôn luôn làm khó dễ chín đại môn phái chúng ta. Chúng dùng phương pháp rất hiểm độc, gây nên những sự xích mích giữa chúng ta, không có điều gì mà chúng chẳng dám làm. Chúng ta có đem qui luật, tín nghĩa giang hồ ra nói với chúng cũng không thông...

Nói đến đó, Đỗ Duy Sinh cố ý ho một tiếng, rồi ngừng lời luôn.

Hạ Vân Phong như hiểu thấu dụng tâm của Đỗ Duy Sinh, khẽ nhếch môi cười hỏi:

- Bần đạo nghĩ Đỗ huynh là người có nhiều kinh nghiệm. Nếu có ý kiến gì cứ trình bày, bần đạo nguyện theo cao kiến của Đỗ huynh.

Đỗ Duy Sinh lại cười ha hả bảo:

- Lão phu đã bàn qua chuyện này với Đằng huynh. Chúng tôi nhận thấy nếu muốn đối phó với Thiên Long Bang thì không cần phải nói đến nhân nghĩa đạo đức gì cả. Chúng ta thừa cơ hội chúng phái người đến Quát Thương Sơn, ra tay đánh chết cả.

Đỗ Duy Sinh mang danh Chưởng Môn một phái, nên sau khi nói ra những lời ấy, thì cảm thấy thẹn thẹn đỏ bừng cả mặt.

Hạ Vân Phong quay đầu nhìn Đằng Lôi hỏi:

- Không biết ý kiến của Đằng huynh đối với việc này như thế nào? Bần đạo đang lắng tâm lĩnh ý Đằng huynh đây.

Đằng Lôi hả miệng cười sang sảng, nhưng lại thầm chửi Hạ Vân Phong:

“Lão già này thật quỷ quái, vừa gian manh vừa xảo trá. Hắn cố ép ta thừa nhận mới vừa lòng.”

Tuy nghĩ thế, nhưng ngoài mặt Đằng Lôi vẫn cười nói:

- Lão phu ở trên núi cao rừng rậm, rất ít khi đến Trung Nguyên. Đỗ huynh thường đi lại trên Đại Giang Nam Bắc, đối với các việc làm của Thiên Long Bang chắc là Đỗ huynh hiểu rõ ràng hơn. Cho nên lão phu không có ý kiến gì với cao kiến của Đỗ huynh cả. Chẳng hiểu Hạ đạo trưởng còn có ý gì hay nữa không?

Hạ Vân Phong từ tốn đáp:

- Bần đạo đã hai chục năm chưa từng rời khỏi Điểm Thương Sơn một bước, đối với những nhân vật và tình hình biến chuyển trên giang hồ, bần đạo đều thấy xa lạ. Nếu hai vị nhận thấy có thể thực hiện được thì bần đạo dĩ nhiên theo sau hai vị, cung hiến chút tài mọn. Nhưng nếu hai vị thấy cách này không được ổn lắm, thì hãy bàn kế khác không hề gì.

Vì ba người này đều là Chưởng Môn của một phái võ danh tiếng nên ai cũng chẳng muốn gánh lấy cái tội đánh lén kẻ khác, sợ mất uy danh của mình nên thực lòng Đằng Lôi và Hạ Vân Phong đều tán thành ý kiến của Đỗ Duy Sinh, nhưng họ không tỏ ra một cách minh bạch quá.

Đỗ Duy Sinh cay cú lắm, khi thấy hai người kia đều muốn để cho một mình lão gánh lấy tai tiếng nếu một mai âm mưu đổ bể. Lão biết hai người này hèn hạ, muốn chấp thuận mưu mô của lão, nhưng chẳng chịu ra mặt đồng tình, cố ý đưa lão vào thế bí.

Tuy vậy, ngoài mặt Đỗ Duy Sinh vẫn tươi cười. Lão nói:

- Đằng huynh và Hạ đạo trưởng, đều không rõ tình thế biến hoá trên giang hồ và những hành động mưu toan của Thiên Long Bang nên không đưa ra ý kiến gì cả. Như vậy là hai vị đã tín nhiệm lời nói của lão phu rồi.

Hạ Vân Phong cười khê, lên tiếng:

- Đỗ huynh danh tiếng vang khắp võ lâm, lời nói không lý sai lầm. Bần đạo thực lòng kính phục. Đâu có ý kiến gì hoài nghi?

Đằng Lôi cũng cười lên mấy tiếng, tiếp lời:

- Hạ đạo trưởng nói rất đúng! Lão phu cũng rất tin tưởng cao ý của Đỗ huynh, không có nghi ngờ gì cả.

Đỗ Duy Sinh trầm giọng hỏi:

- Như vậy tức là hai vị đều đồng lòng theo ý kiến của lão phu mà đối phó với Thiên Long Bang rồi chứ?

Đằng Lôi và Hạ Vân Phong nhìn nhau cười, rồi cùng lên tiếng:

- Xin Đỗ huynh cứ dạy, không có điều gì chúng tôi không tuân theo cả!

Đỗ Duy Sinh vuốt râu ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Theo lão phu được biết từ hai ngày qua, người của Thiên Long Bang đã có mặt quanh Bạch Vân Hiệp này rồi. Chúng đã bố trí và ngầm đặt trạm canh quanh vùng, nhưng chúng còn trong vòng bí mật, chưa hành động gì cả. Lão phu định nhắc đến các nhân vật đầu não như Tô Bằng Hải đều chưa đến, nên chúng chưa ra tay. Không nói đối gì với hai vị, hành tung của lão phu đã bị mấy trạm canh ngầm của Thiên Long Bang phát giác ra được. Trước tình thế bất buộc đó, lão phu không thể không ra tay tiêu diệt mấy nơi canh gác đó.

Đằng Lôi cau mày nói:

- Đồ đảng của Thiên Long Bang rất đông, giết chết vài người có hề hấn gì đến họ đâu?

Đỗ Duy Sinh chậm chậm nói:

- Sở dĩ chúng ta luôn luôn bị ép hạ phong, lần nào cũng bị Thiên Long Bang giành ưu thế là vì chúng người đông thế mạnh, tai mắt rất nhiều. Việc gì, xảy ra nơi, đâu chúng đều biết cả. Muốn thắng cho được chúng, bắt buộc phải tiêu diệt tai mắt chúng đi. Lão phu đã nghĩ một ngày đêm mà cũng chẳng biết cách nào hơn là tảo trừ toàn bộ những nơi canh gác ngầm quanh đây của chúng. Làm như vậy kể như chúng ta chẳng còn gì lo lắng lắm.

Hạ Vân Phong gật đầu khen:

- Hay lắm! Hay lắm! Thật là nhất cử lưỡng tiện, vừa tiêu diệt được Thiên Long Bang, vừa làm cho chúng mất liên lạc để chúng ta có thể tiêu diệt tên đầu não.

Đỗ Duy Sinh điềm nhiên cười nói tiếp:

- Sau khi tiêu trừ các trạm canh của chúng, ta nên tập trung lực lượng ba phái lại, bao vây nhân vật đầu não của chúng...

Đằng Lô ngắt lời Đỗ Duy Sinh bảo:

- Ý kiến Đỗ huynh tuy là hay lắm, nhưng nhân vật đầu não của Thiên Long Bang võ công đều phải tầm thường, cơ trí cũng không thua gì chúng ta. Chúng ta nên nghĩ một kế làm thế nào để chia rẽ thực lực của chúng trước đã, rồi sau đó vây riêng từng người thì mới mong tiêu diệt được chúng.

Đỗ Duy Sinh mỉm cười nói:

- Ý của Đằng huynh hợp với điều lo ngại của lão phu. Nếu để cho các nhân vật đầu não của chúng họp lại một nơi, không những ta bất lợi mà khó tránh một trận đấu kịch liệt...

Lão ngừng lời, ngẫm nghĩ một lúc rồi tiếp:

- Lão phu vừa nghĩ ra một kế, không biết có thể áp dụng được chăng?

Hạ Vân Phong mỉm cười bảo:

- Mưu kế của Đỗ huynh nhất định phải hay lắm, xin nói ra để bản đạo được bái lĩnh.

Đỗ Duy Sinh vuốt râu cười ha hả, nói:

- Đạo trưởng quá khen! Lão phu tuy nghĩ ra một cách để chia rẽ những nhân vật đầu não của Thiên Long Bang nhưng còn phải nhờ Hạ đạo trưởng góp sức mới mong có công hiệu.

Hạ Vân Phong nghiêm mặt đáp:

- Nếu Đỗ huynh cần dùng đến sức mọn của bản đạo, dĩ nhiên bản đạo chẳng dám từ chối.

Đỗ Duy Sinh mỉm cười như đang đắc ý một việc gì, đưa mắt nhìn Đằng Lô và Hạ Vân Phong hỏi:

- Hai vị hãy xem thử nơi chúng ta đang đứng đây ra sao đã?

Đằng Lô đảo mắt nhìn quanh một vòng rồi nói:

- Nơi đây địa thế rất hiểm ác, lại tiện việc ẩn núp. Nhưng chẳng biết Đỗ huynh lại dùng nơi này là gì?

Đỗ Duy Sinh nhìn vào thạch thất, nói:

- Lão phu nghĩ chúng ta nên tập trung lực lượng cả ba phái vào trong thạch thất này, sau đó hãy bố trí trận đánh để chia rẽ những nhân vật đầu não của Thiên Long Bang. Hạ đạo trưởng và lão phu cố gắng giành lấy Qui Nguyên Mật Tập cho họ thấy được...

Hạ Vân Phong vội cướp lời Đỗ Duy Sinh, nói:

- Phương pháp đó thật tinh diệu, mấy tên đầu não của chúng sau khi thấy được Qui Nguyên Mật Tập thế nào cũng đuổi theo chúng ta đến kỳ cùng. Chúng ta lại vừa đánh vừa chạy để chúng không có thì giờ gặp được đồng bọn. Nhưng có điều là...

Như hiểu được ý nghĩ của Hạ Vân Phong, Đỗ Duy Sinh đưa tay vào túi, lấy ra một hộp bằng ngọc, cười nói với đạo nhân ấy:

- Phải chăng Hạ đạo huynh sợ không có cách nào dùng Qui Nguyên Mật Tập để đánh lừa địch?

Dứt lời lão đưa tay mở nắp hộp ngọc đó ra.

Bên trong hộp ngọc có đựng mấy cuốn sách nhỏ, trên có viết bốn chữ: Qui Nguyên Mật tập.

Đằng Lô và Hạ Vân Phong biết rõ nếu Đỗ Duy Sinh có Qui Nguyên Mật Tập thì chẳng bao giờ lão đưa ra trước mặt hai người. Như thế thì cuốn sách này phải là Qui Nguyên Mật Tập giả. Tuy nhiên khi thấy cuốn võ lâm kỳ thư ấy, cả hai đều kích động, song song tiến lại gần Đỗ Duy Sinh, vì biết đâu Đỗ Duy Sinh giả cách để hai người không ngờ mà cướp giật.

Đỗ Duy Sinh lúc này đã để Qui Nguyên Mật Tập xuống đất, đứng khoanh tay nhìn hai người trở mắt nhìn chăm vào cuốn kỳ thư của mình.

Đến khi lão thấy Đằng Lô và Hạ Vân Phong song song tiến lại thì thầm lo ngại. Duy Sinh biết công lực hai người này rất cao thâm, ra tay có thể bạt sơn điền hải, nên lão phải bước lùi ra sau một bước.

Đằng Lô đang định cúi mình lượm cái hộp ngọc đựng Qui Nguyên Mật Tập lên xem, nhưng khi liếc thấy Hạ Vân Phong đứng ngoài hai bước, nét mặt nghiêm trọng, đôi mắt long lanh hiểm ác, cũng phải giật mình, liền rút tay trở về.

Hạ Vân Phong và Đằng Lô bốn mắt đều nhìn chăm chăm vào Qui Nguyên Mật Tập nhưng cũng chẳng dám ra tay lấy.

Hai người chỉ đứng cách nhau chỉ mấy bước mà thôi, người này đưa tay ra là đánh trúng đối phương ngay. Hơn nữa, đôi bên lại biết công lực của nhau đều thuộc hàng thượng thừa, mỗi chiêu mỗi thế đưa ra đều là những tuyệt học kinh người. Hai người cách nhau chỉ có mấy bước, lại càng khó tránh đỡ. Cho nên ai cũng muốn lấy Qui Nguyên Mật Tập nhưng chẳng dám mạo hiểm ra tay trước...

Đỗ Duy Sinh thấy tình thế có vẻ căng thẳng, liền cười nói:

- Hạ đạo trưởng và Đằng huynh đều cao hứng muốn xem cuốn kỳ thư giả mạo này của lão phu thì xin mời cứ tự nhiên lấy xem cho vui.

Hạ Vân Phong chấp tay nhìn Đằng Lôì, nói:

- Xin mời Đằng huynh xem trước, bản đạo trể một bước chẳng hề gì.

Đằng Lôì cười thâm trong bụng, nói:

- Chẳng dám! chẳng dám! Hạ đạo trưởng cứ xem trước đi.

Hạ Vân Phong chỉ mỉm cười nhạt mấy tiếng, không đáp lời Đằng Lôì cũng chẳng nhúc nhích một bước.

Đỗ Duy Sinh nhìn chằm vào hai người.

Thì ra hai người thâm vận tập công lực, thủ thế, chỉ chực phát ra. Trong tình thế này, nếu một trong hai người ra tay lấy Qui Nguyên Mật Tập, tức thì người kia sẽ dùng độc thế hạ đối phương ngay.

Không khí căng thẳng.

Trong hang đá hoàn toàn yên lặng.

Trong ba người, chỉ có Đỗ Duy Sinh là bình tĩnh, vì kỳ thư giả mạo đó do chính tay lão viết ra.

Nhìn Hạ Vân Phong và Đằng Lôì đang thủ thế chực hạ nhau, Đỗ Duy sinh thâm nghĩ:

- Phải chi bây giờ ta không cần mượn sức của hai người này để đối phó với Thiên Long Bang, thì ta chỉ cần khích hai người một câu là họ có thể đánh nhau đến một mất một còn. Thật tiếc quá! Tiếc quá!

Lòng thâm tiếc không được xem hai người đánh nhau chí tử, nhưng vẻ mặt Đỗ Duy Sinh lại tươi cười. Lão lên tiếng phá tan bầu không khí im lặng, khó thở:

- Năm trước tại Quát Thương Sơn này, lão phu đã thấy Huyền Thanh đạo trưởng phái Côn Luân lấy được cuốn Qui Nguyên Mật Tập rồi. Nên khi về Hoa Sơn, lão phu đã theo màu thấy được mà làm ra cuốn kỳ thư giả mạo này. Nếu hai vị không tin, thì lão phu xin mở ra cho hai vị xem.

Đằng Lôì và Hạ Vân Phong đồng nghiêm nét mặt, nhìn Đỗ Duy Sinh điềm nhiên cười không nói một lời nào.

Đỗ Duy Sinh lo ngại khi lão đưa tay mở sách ra thì hai người kia sẽ ra tay đánh lén, nên lão đưa cây gậy trúc lật cuốn Qui Nguyên Mật Tập đang nằm dưới đất.

Đỗ Duy Sinh đưa gậy trúc chỉ vào trang thứ nhất có vẽ Thái Cực Bảo Đồ nói:

- Cuốn Qui Nguyên Mật Tập này tuy là đồ giả, những võ công ghi chép trên đó, nếu Đằng huynh và Hạ đạo trưởng xem thấy cũng phải cười vỡ bụng. Tuy nhiên đối với những kẻ tầm thường trên giang hồ, gặp được sách này thì không phải vô ích.

Miệng nói, tay lão vẫn đưa cây gậy trúc lật từng trang sách.

Sau khi xem được mấy tờ, Hạ Vân Phong và Đằng Lôi đã thấy rõ lời Đỗ Duy Sinh là thật.

Trong kỳ thư đó ghi chép những võ công rất phổ thông như quyền, chưởng, luyện khí vậy thôi.

Hạ Vân Phong là người giải tán công lực đã vận tập trước tiên, lui ra sau hai bước, nói:

- Cuốn sách giả mạo này của Đỗ huynh, nếu như lưu truyền trên giang hồ, qua mấy trăm năm sau, chắc cũng sẽ trở thành kỳ thư trên võ lâm lúc ấy.

Đằng Lôi cũng cười nói:

- Hạ đạo trưởng nói không sai! Đỗ huynh hẳn đã mất nhiều công phu khi làm cuốn sách này.

Đỗ Duy Sinh cúi lượm cái hộp ngọc, vừa cười ha hả, nói:

- Lão phu chỉ làm qua loa cho có mà thôi, hai vị chớ chê cười lắm!

Đằng Lôi nhìn Duy Sinh nói:

- Xem như vậy thì Đỗ huynh đã có dụng tâm từ lâu rồi, quyển sách này có thể giả được, nhưng...

Nói đến đây, lão ngẫm nghĩ giây lâu, rồi lại tiếp:

- Nhưng chỉ sợ khi Thiên Long Bang phát giác cuốn sách này là kỳ thư giả, thì một mặt vẫn truy sát, một mặt thiết kế, kêu gọi đồng bọn của chúng hợp lực đuổi đến. Khi đó chúng ta thế nào cũng phải ở trong động bí mật giữa lòng núi đó, nghinh đầu với chúng. Sự thắng bại khoan nói đến đã mà chỉ nên bàn đến trường hợp nếu cuốn kỳ thư thật có ở trong núi ấy, thì có phải chăng chúng ta bị người khác thừa cơ lấy mất?

Hạ Vân Phong gật đầu nói:

- Lời nói của Đằng huynh rất đúng! Bần đạo cũng có ý lo ngại như vậy. Chúng ta phải ở trong lòng núi đánh nhau với mấy tay đầu não của Thiên Long Bang. Trái lại người khác đứng ngoài đóng vai ngư ông, lợi dụng cơ hội phỏng tay trên cuốn Qui Nguyên Mật Tập thì thật chúng ta phí công vô ích quá.

Đỗ Duy Sinh mỉm cười đáp lời:

- Điều đó lão phu cũng có nghĩ qua. Vì thế mới cần ba chúng ta hợp sức lại để thành công.

Hạ Vân Phong và Đằng Lôi nhìn vào Đỗ Duy Sinh như thầm hỏi ý lão muốn nói thế nào.

Đỗ Duy Sinh thấy thế liền nói:

- Thử hỏi hai vị, trong các môn phái võ lâm ngày nay, có phái nào chịu nổi cái lực lượng của ba phái chúng ta hợp lại không? Trừ Thiên Long Bang, nếu chúng ta đem toàn lực ra, hoạ may có thể chống nổi thôi. Còn ngoài ra, lão phu tin rằng không có môn phái nào đáng làm chúng ta lo ngại cả.

Ngừng một lát để dò xét phản ứng của hai người, rồi Đỗ Duy Sinh lại tiếp:

- Như thế, nếu có kẻ ngồi không mà lấy được Qui Nguyên Mật Tập thì với sự hợp lực của ba phái chúng ta, không khó gì truy tầm đoạt lại. Chỉ cần chúng ta đả thương vài cao thủ của Thiên Long Bang là phần thắng cầm chắc trong tay.

Đằng Lôi vẫn lo ngại, nói:

- Việc gì có cần thận mảy cũng có chỗ sơ xuất. Nếu chẳng may mưu kế của Đỗ huynh có gì sai chạy, chẳng hạn như bọn đầu não Thiên Long Bang hợp lực truy vào trong lòng núi này thì trận đấu phải quyết liệt lắm. Chúng ta rủi bị thương một đôi người. Khi lực lượng chúng ta bị tiêu hao quá nhiều, lại còn phải truy đoạt Qui Nguyên Mật Tập thì sợ khó nắm chắc phần thắng.

Đỗ Duy Sinh vuốt râu cười ha hả nói:

- Xin Đằng huynh cứ an tâm, lão phu cũng đã có nghĩ đến điều đó rồi! Nếu như các cao thủ của Thiên Long Bang chia rẽ chạy đuổi theo vào trong lòng núi, chúng ta chẳng ngại gì mà không lấy số đông mà vây chúng lại từng người mà tiêu diệt. Còn như chúng dốc toàn lực đuổi vào đây, thế mạnh khó tiêu diệt, thì chúng dùng lửa tấn công chúng, tạo nên một trận Bàn Cốc nơi đây, thiêu rụi chúng trong động đá này.

Hạ Vân Phong ngược đầu nhìn lên miệng động, hỏi lại :

- Phải chăng Đỗ huynh muốn lợi dụng cái miệng động trên đó, đem cây khô đốt lửa ném xuống...

Đỗ Duy Sinh cười to, cướp lời:

- Đáng phục! đáng phục! Lão phu phải cả một ngày mới nghĩ ra được kế đó, mà đạo huynh chỉ trong chốc lát đã thấy ngay. Thật là thông minh tột đỉnh.

Hạ Vân Phong mỉm cười nói:

- Nếu Đỗ huynh không đề cập đến hoả công, thì bản đạo đâu có thể nghĩ ra kế tuyệt diệu đó. Đỗ huynh khen làm bản đạo thêm thẹn cho mưu trí thấp kém của mình.

Đỗ Duy Sinh nghiêm mặt nói:

- Việc này thấy thì rất dễ, nhưng nếu đem thực hành sẽ không khỏi khó khăn. Quan trọng nhất là vấn đề thời gian. Chúng ta phải làm sao cho chúng ta lui ra thì tức thời lửa phải rớt xuống ngay. Mọi hành động phải lanh lẹ, ăn khớp với nhau thì đầu chúng có phát giác được cũng không thể nào chạy kịp...

Mã Quân Vũ và Tô Hùng ẩn trong nhà đá lắng nghe đến đó, rồi tự nhiên những câu đối thoại bên ngoài nhỏ lại, chẳng nghe thấy gì nữa cả.

Một khắc im lặng trôi qua. Bổng Đỗ Duy Sinh lại cười to nói:

- Được thế thì chúng ta quyết định như vậy. Chỉ sợ Đãng huynh quá cực nhọc!

Đãng Lôi cười khan một tiếng, nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Hạ đạo trưởng và Đỗ huynh mến nhau như vậy, lão phu cảm thấy vinh hạnh.

Rồi ba người cùng cất tiếng cười vang....

Tiếng chân bước của ba người xa dần. Tiếng cười mỗi lúc một nhỏ... rồi mất hẳn.

Tô Hùng dựa sát mình vào vách đá, nhô đầu ra cửa nhìn, thấy mấy người đã đi mất từ lúc nào, lập tức uốn mình nhảy ra ngoài thạch thất.

Mã Quân Vũ cũng theo thế Thần Điểu Xuất Lâm theo sát Tô Hùng nhảy ra ngoài.

Bốn mắt cùng đảo quanh hang đá một vòng. Rồi như không hiểu gì, Mã Quân Vũ cau mày hỏi:

- Tô huynh! Quý bang cuộc...

Tô Hùng cười khe khẽ, chặn lời Mã Quân Vũ nói:

- Sao? Mã huynh nghĩ tôi là trong những người đi dò thám sao?

Mã Quân Vũ mỉm cười bảo:

- Tôi không dám có ý nghĩ đó. Nhưng việc quý bang cuộc bố trí trạm canh ngầm đầy đây nơi Bạch Vân Hiệp này, chắc là chuyện thực chứ?

Tô Hùng suy nghĩ một chút, rồi chậm rãi đáp:

- Lời nói của mấy người lúc nãy rất đúng.

Mã Quân Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Như vậy có nghĩa là Tô huynh không biết rõ việc ấy sao?

Tô Hùng nhìn ngay mặt Mã Quân Vũ, đáp:

- Tôi từ nghìn dặm xa xôi lăn lộn đến đây, chỉ vì muốn thăm bệnh tình của Mã huynh mà thôi. Ngoài ra tôi chẳng còn mang một nhiệm vụ nào nữa cả.

Mã Quân Vũ tuy là người thông minh, nhưng chàng lại hơi quá thật thà, không muốn lấy lòng tiểu nhân để xét đoán kẻ khác, nên khi nghe Tô Hùng nói chàng cảm động lắm không còn chút nghi ngờ, mỉm cười nói:

- Tô huynh có cảm tình quá nồng nhiệt làm cho tôi cảm kích vô cùng!

Suy nghĩ chốc lát, chàng tiếp lời:

- Nhưng tôi không biết làm sao mà Tô huynh có thể biết được hành tung của tôi?

Tô Hùng cười ngạo nghễ đáp:

- Tai mắt của Thiên Long Bang của chúng tôi ở khắp đại Giang Nam, Bắc. Đừng nói gì hành tung của Mã huynh, mà cả nhất cử nhất động của cửu đại môn phái trong võ lâm ngày nay, đều khó tránh khỏi sự kiểm soát của chúng tôi.

Mấy lời nói thẳng thắn của Tô Hùng, làm cho bao nhiêu điều nghi ngờ trong lòng Mã Quân Vũ tiêu tan cả. Chàng mỉm cười nói:

- Quý bang cuộc tai mất thật tinh tường!

Nói đến đó, Mã Quân Vũ cảm thấy lờ lờ, nên đột nhiên nín bặt.

Tô Hùng dường như không để ý đến cử chỉ của Mã Quân Vũ, lạnh lùng nói:

- Ba người khi nãy đều là Chưởng Môn của những môn phái lớn trong võ lâm. Tôi nghĩ rằng lời nói của họ phải đúng sự thật.

Hắn ngừng lại một lúc, nhìn chằm chặp vào Mã Quân Vũ, rồi nghiêm trang nói tiếp:

- Đã như thế thì sự bố trí những trạm canh bí mật của bốn bang quanh Bạch Vân Hiệp này, dĩ nhiên không phải không có. Tôi là Tiểu Bang Chủ của Thiên Long Bang, tất không thể ngồi yên, không lo đến việc của bốn bang. Mã huynh là người ngoài cuộc, tốt nhất là nên đi trước một bước rời khỏi nơi đây, để khỏi lây vạ đến những chuyện rắc rối không đâu.

Mã Quân Vũ ngẫm nghĩ một lúc lâu, cảm thấy rất khó chịu, nói:

- Tô huynh đã vì tôi, không kể đến chuyện xa xôi nghìn dặm, lặn lội đến Quát Thương Sơn thăm tôi. Thật là tình cảm nồng nhiệt biết bao. Hôm nay Tô huynh có việc phải lo, tôi làm sao có thể ngồi yên mà không giúp một tay cho đành. Nhưng những người mưu chống lại Thiên Long Bang lần này lại là...

Tô Hùng cười nhạt cướp lời:

- Là những vị hồng nhan tri kỷ của Mã huynh, cho nên Mã huynh cảm thấy rất khó chịu, phải không?

Mã Quân Vũ thở dài nói:

- Bạch tử tử đối với tôi đã mấy lần gia ơn cứu mạng...

Tô Hùng tự nhiên biến sắc. Hắn vội chặn lời Mã Quân Vũ nói:

- Mã huynh khỏi phải thắc mắc. Tôi nhất quyết không để cho Mã huynh giúp tôi việc này đâu. Nhưng tôi đang có một việc đang hoài nghi, muốn hỏi cao kiến của Mã huynh. Chẳng biết Mã huynh có bằng lòng trả lời không?

Mã Quân Vũ nghiêm mặt đáp:

- Tô huynh có việc gì cứ hỏi đi. Nếu tôi biết được, dĩ nhiên không dấu diếm gì Tô huynh cả.

Tô Hùng gật đầu, chằm chằm hỏi:

- Khi nãy Mã huynh đã nghe rõ những câu đối thoại của ba người?

Mã Quân Vũ gật đầu không đáp.

Tô Hùng lại hỏi tiếp:

- Thủ đoạn của họ dùng để đối phó với Thiên Long Bang chúng tôi, có thể nói là rất hiểm độc phải không?

Mã Quân Vũ không biết Tô Hùng hỏi như thế là có dụng ý gì, nhưng chàng vẫn không hỏi lại, chỉ gật đầu thay cho câu trả lời thôi.

Đột nhiên Tô Hùng thở dài một tiếng, nói:

- Nếu tôi không nghe được âm mưu sâu độc của bọn Đỗ Duy Sinh, thì trong trận đánh sắp đến này, chắc chắn là chúng tôi phải hao rất nhiều cao thủ.

Nói đến đó, hắn lại nhìn trời thở dài một hơi rồi tiếp:

- Trận sóng gió sắp nổi dậy trên giang hồ lần này là vì Qui Nguyên Mật Tập mà ra. Nhưng cuốn kỳ thư ấy có trong Bạch Vân Hiệp này không thì thật khó đoán. Pho sách ấy đã đồn đãi mấy trăm năm trên giang hồ, không biết bao nhiêu người đã vì nó mà đổ máu, mất mạng...

Tô Hùng ngừng nói, quay nhìn Mã Quân Vũ, bảo:

- Tôi chỉ muốn Mã huynh cho tôi hay một việc là cuốn Qui Nguyên Mật Tập ấy có thật ở trong Bạch Vân Hiệp này chẳng?

Mã Quân Vũ sững sờ một lúc lâu mới mỉm cười nói:

- Chẳng dám nói lão với Tô huynh, thật ra thì tôi có thấy qua Qui Nguyên Mật Tập đó một lần, nhưng chẳng biết nó là kỳ thư thật hay giả. Và để nơi nào thì tôi hoàn toàn không rõ.

Tô Hùng khẽ cười nói:

- Việc này nghĩ ra thì không sai. Với thân phận của Đỗ Duy Sinh mà chịu đến Quát Thương Sơn này, thì chắc đó là tin có thật. Mã huynh hãy về trước Bạch Vân Hiệp đi. Mã

huynh mới vừa bị thương mới lành, sức lực chưa được phục hồi, không nên lặn lội với tôi làm gì.

Mã Quân Vũ cũng thầm tính là chàng cũng nên về sớm, đem những chuyện đã thấu lượm được, nói lại cho Bạch Vân Phi nghe, để đề phòng cho nàng tránh bớt tai hại, vì kẻ địch lần này đều là những cao thủ trong võ lâm, ai nấy đều thân mang tuyệt học. Chàng không nên nán lại ở đây mà phải ân hận về sau này.

Nghĩ như thế, Mã Quân Vũ liền chấp tay chào Tô Hùng, nói:

- Đã như vậy, tôi xin về trước.

Rồi không đợi Tô Hùng trả lễ, chàng quay mình đi liền.

Tô Hùng đứng nhìn theo Mã Quân Vũ, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ thâm độc, hấn thầm nhủ:

“Con đường trong lòng núi này rất thâm u. nếu ta theo sát hấn, rồi thừa lúc hấn bất ý ta ra tay hạ sát, xong đem xác hấn bỏ vào trong động này, thì đâu còn dấu vết gì nữa. Vả lại bây giờ cường địch rất đông, sát khí bao trùm võ lâm. Lý Thanh Loan nhất định chẳng nghi ngờ gì đến ta. Nhưng nếu nàng có ý nghĩ thì ta cũng có cách đổ tội cho người khác.

Nghĩ như thế, hấn liền dùng thượng đẳng khinh công, im lặng đuổi nhanh đến sau lưng Mã Quân Vũ.

Trong hang bỗng nhiên tối sầm lại như thương cho khách anh hùng vì quá tin bạn để hoạ đến bên mình mà vẫn không hay.

Một con cắc kè trong kẹt đá thoát nấc lên một tiếng thảm thiết...

Bất ngờ khi Mã Quân Vũ vừa chạy đến ngoài miệng hang, không biết chàng sức nghĩ đến việc gì, đột nhiên ngừng bước, quay mình lại ...

Lúc đó Tô Hùng phi thân đến sau lưng Mã Quân Vũ còn cách mấy thước, bị Mã Quân Vũ bất thành linh quay lại, hai người suýt tông vào nhau.

Sự biến chuyển bất ngờ làm cho âm mưu đen tối của Tô Hùng một lần nữa lại thất bại.

Nhưng vốn là người có nhiều mưu mô, miệng lưỡi linh hoạt, Tô Hùng liền bước sang một bên, vượt qua thân hình Mã Quân Vũ, buông lại một câu:

- Tôi phải đi mau để kịp cho những người của bốn bang hay tin này...

Tiếng nói chưa dứt, người hấn đã vút ra xa ngoài mấy trượng.

Mã Quân Vũ thật ra có chút việc định quay lại hỏi Tô Hùng, nhưng thấy hấn có cử chỉ cấp bách như vậy, không tiện lên tiếng gọi lại. Hơn nữa chàng lại nghĩ thì giờ của Tô Hùng lúc rất quý báu, sớm muộn một chút là có thể làm cho bao nhiêu sinh mạng của Thiên Long Bang phải bị tiêu diệt thê thảm ngay.

Mã Quân Vũ lại nghĩ chàng vừa bình phục, sức lực hãy còn suy kém, mà xung quanh Bạch Vân Hiệp lại đầy đầy cường địch, nên sinh lo ngại, vội gắng sức chạy bay về.

Đến khi chàng ra ngoài cửa hang thì không thấy tung tích Tô Hùng đâu nữa.

Mã Quân Vũ ngửa mặt nhìn trời, thấy mới vừa qua buổi trưa. Chàng nhìn sơ phương hướng rồi cắm đầu chạy thẳng. Ánh nắng xế chiều rọi vào mấy chòm mây bạc, phản chiếu những tia nắng gây gắt xuống núi đồi ...

Bên tai Mã Quân Vũ gió thổi vi vu, nhưng không làm dịu được nỗi lo lắng trong lòng chàng.

Chàng muốn gặp ngay Bạch Vân Phi để bàn kế đối phó với kẻ địch, nên chẳng kể đến việc mình bị thương mới lành. Chàng ra hết sức chạy như bay, chưa đầy nửa giờ đã đến trước cửa Bạch Vân Hiệp rồi.

Mã Quân Vũ thấy mồ hôi toát ra như tắm, vội dừng lại nghỉ một lúc rồi hãy vào động.

Chàng vừa dừng lại, bỗng cảm thấy một luồng gió lạ thoảng qua, từ sau lưng đưa đến một chiếc khăn trắng, giúp cho chàng lau mồ hôi, đồng thời bên tai có tiếng nói của Bạch Vân Phi:

- Sức lực của Vũ huynh còn chưa được phục hồi lắm, mà lại chạy gấp như vậy thật không nên. Cạy mệt cũng không biết dừng lại nghỉ một lát. Người gì mà không biết tự chú trọng bản thân tí nào cả.

Mã Quân Vũ Quay đầu nhìn lại, thấy Bạch Vân Phi mặc ý phục đen huyền, tóc vén cao, đôi mày đượm nét tinh nghịch, cánh tay ngà ngọc với những ngón thon mềm đang lau mồ hôi cho chàng. Đôi mắt của nàng mở to đen lay láy, không còn những tia sáng uy hiếp tinh thần đối phương, mà lại chứa đựng một vẻ nghiêm trang, dịu dàng làm say đắm lòng người.

Mã Quân Vũ lần thứ nhất quan sát kỹ một thiếu nữ tuyệt đẹp, thanh cao đứng sát bên mình, bất giác chàng mỉm cười vu vơ.

Bạch Vân Phi trợn tròn đôi mắt, hừ nhẹ một tiếng nói:

- Vũ huynh cười cái gì? Thiếu chút nữa thì mất mạng, làm người ta phải lo đến gần chết mà tự mình vẫn không biết gì cả.

Mã Quân Vũ giựt mình, hỏi :

- Tôi có gặp điều gì nguy hiểm đâu? Sao tự tôi không hay biết tí gì cả mà tỷ tỷ lại nói như vậy?

Bạch Vân Phi khẽ nguýt một cái, nói:

- Nếu Vũ huynh biết được, thì... thì người ta đâu còn lo lắng cho huynh nữa!

Mã Quân Vũ chưa hiểu Bạch Vân Phi muốn nói gì, chàng trầm nghĩ:

“Ta chỉ đứng với Tô Hùng trong hang đá, thật không gặp một ai cả! Không lý nào nàng ám chỉ Tô Hùng muốn hại ta sao?”

Mã Quân Vũ định mở miệng hỏi cho rõ ràng. Bỗng nghe tiếng kêu to:

- Ở đây này! Ở đây!

Rồi một luồng gió thoảng qua, tức thời có bốn cô gái tuyệt đẹp xông đến một lần, chia giữ bốn phía, vây Mã Quân Vũ và Bạch Vân Phi vào giữa.

Bạch Vân Phi thấy thái độ của bốn nàng này quá kỳ lạ. Họ đều thủ thế chực tấn công, tức thời nàng nổi giận quát lớn:

- Các người muốn gì đây?

Một cô gái lớn tuổi nhất trong bốn cô gái đó, cúi đầu đáp:

- Chúng tôi phụng lệnh tiểu thư, đi tìm người này đã lâu. Không ngờ hắn lại đi chung với cô nương.

Bạch Vân Phi biết bốn cô gái này từ nhỏ đã sống trong chốn hang sâu núi thẳm cho đến lớn, trí óc tuy thông minh, nhưng tính tình rất mộc mạc, chắc không hay nói dối. Sắc mặt nàng dịu lại, nhưng giọng nói vẫn còn hằn học, hỏi:

- Tiểu thư các người ở đâu? Và tìm người này làm gì?

Cô gái mặc áo trắng đã đáp lời khi nãy, đưa tay chỉ vào Mã Quân Vũ nói:

- Người này đã cướp mất cuốn kỳ thư võ lâm Qui Nguyên Mật Tập của tiểu thư chúng tôi.

Mã Quân Vũ hoảng hốt, hỏi lại;

- Các người nói sao? Tôi đâu có cướp Qui Nguyên Mật Tập của tiểu thư các người!

Bốn cô gái đồng thanh “hừ” lên một tiếng khinh bỉ, liếc nhìn Mã Quân Vũ một cái, sắc mặt đầy vẻ bất mãn.

Mã Quân Vũ tức giận lắm, đang định lên tiếng minh oan, thì Bạch Vân Phi cướp lời nói:

- Tiểu thư các người ở đâu? Hãy mau đưa ta đến gặp nàng ngay!

Một cô gái khác trong bốn cô gái đó lắc đầu nói:

- Tiểu thư của chúng tôi sau khi dạy thân phân pháp Ngũ Hành Mê Tung cho chúng tôi, thì một mình đi tìm người này. Không biết hiện giờ ở đâu.

--- oOo ---